

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

El cinquè aniversari de la mort de Lenin

Vladimir Ilitx va morir el 21 de gener de 1924, als cinquanta-dos anys. Dotat d'una fe ardent, havia prestat, de molt jove, la seva adhesió a les organitzacions revolucionàries russes, i dedicat tota l'existència a preparar el cop de 1917. Va fer-ho amb tanta de precisió, amb tant de detall, que ara, cinc anys després de mort, l'obra és encara sòlida i ferma.

En 1902 imaginà la creació de l'arma que, manejada amb mà vigorosa i dirigida per una clara intel·ligència, havia d'enderrocar el règim tsarista, recolzat damunt fonaments vells com la mateixa Rússia. Aquesta arma fou el partit que avui la governa. Al principi un petit grup de persones convençudes, quatre "sectaris", deien els enemics. La colla anà creixent, i en 1905 representa ja el seu paper. A l'any 17 són trenta mil i hom els troba arreu, a la fàbrica, a l'exèrcit, a la flota. Són els únics que en el caos produït per la caiguda del Tsar tenen idees precises, disciplina, mots d'ordre concrets, i per això triomfen arrossegant cent cinquanta milions d'homes.

Lenin parlava poc de Revolució; la pensava, la vivia i la preparava, i no deixava passar un sol dia sense fer algun acte que l'apropés. Era, segons deia, el seu ofici. Ni les circumstàncies més adverses, presó, exili o misèria, no li feien perdre de vista el seu objectiu.

Arribà així a crear un Estat nou, basat transitòriament en la dictadura del proletariat, i fixament en la federació lliure de cent pobles i en l'aliança de l'obrer amb el pagès.

Cal també recordar la seva obra teòrica compresa en vint volums considerables, on ha examinat i criticat les diferents filosofies, les ciències i llurs aplicacions a la realitat. Enciclopedista a la manera dels francesos del segle divuit, l'esperit audaciós i clar dels quals admirava, es lligà amb les teories de Marx i d'Engels, esdevenint-ne el millor comentarista, l'interpretador perfecte. Sabé aplicar el mètode marxista a l'estudi dels nous fets ocasionats pel progrés del capitalisme, ben diferent del que Marx pogué conèixer. Lenin entrà en el terreny verge de la concentració, dels trusts, de la fusió del capital financer amb l'industrial, de l'imperialisme, traient-ne llums i directrius per al proletariat universal.

Aquesta vida de lluitador en pro dels treballadors l'esgotà i se l'endugué quan encara podia donar els millors fruits.

Aquest número ha passat per la censura

L'estadista ideal

per MARCELI DOMINGO

Són pocs els països del món que puguin oferir, per a l'exercici del poder públic, un nucli d'homes selectes com el que compta França. Cinquanta anys de vida política intensa i neta i de cultura mantinguda i ferma han produït aquests exemplars egregis d'estadistes. Es l'obra de la República parlamentària: elevar per mitjà del llibre i de la llibertat el nivell de l'home mitjà, constituint així una democràcia conscient de la seva sobirania; i, obrint via lliure a la intel·ligència, permetre la formació en aquesta democràcia d'una rica, fecunda, dilatada i inextingible aristocràcia espiritual. Quina exigència no serà la de les circumstàncies excepcionals d'aquesta hora històrica, que França tremola pensant si aquests homes selectes, superiors als governants de tots els altres països, seran inferiors a les circumstàncies?

Mai no han hagut de preocupar-se tant els pobles per les qualitats de llurs governants. Perquè aquest no és un moment estàtic de la història; és, contràriament, un moment de convulsiva dinamicitat. No és un moment en què els pobles puguin adormir-se sobre l'herència del passat i és, per

contra, un moment en què ha de constituir-se, amb l'obra renovadora sobre el present, l'herència de l'esdevenidor. Es permès en un moment d'aquesta mena que cap home es tanqui en ell mateix i és desentengui dels altres? Aquest gest egoïsta no és permès a cap home, molt menys a cap nació i menys encara a cap continent. El món necessita d'una unitat i en l'aspiració d'aquesta unitat, tot home, tota nació i tot continent tenen una responsabilitat universal. Els governants contrauen especialment una responsabilitat universal. No és amb els ulls girats cap a aquesta responsabilitat que França exposa les seves temences sobre la congruència dels seus estadistes i els imperatius que s'imposen a l'Estat Francès? França té Poincaré, l'estadista que ha sabut ordenar les finances; i Herriot, l'estadista que ha sabut allargar la mà a Alemanya; i Briand, l'estadista que ha sabut encarrilar la diplomàcia europea; i Caillaux, l'estadista de les grans concepcions fiscals; i Painlevé, l'estadista reorganitzador de l'exèrcit; i Blum, i Tardieu, i Loucheur, i Buisson, i Auriol, i Paul-Boncour, i Dumesnil, i cent més encara, tots actius i tots en un lloc des del qual sigui possible portar a l'obra que França ha de realitzar la col·laboració més complida. Com obren les circumstàncies actuals i com serà en elles l'aportació dels pobles, quan pot témer-se que siguin inferiors aquests homes superiors? I és que els ideals mai no havien estat tan ambiciosos ni les necessitats havien apretat tant com en aquesta hora en què la postguerra equival a una Revolució que es va prometre, que es sent, que es desenrotlla i que s'imposa per a entrar en la nova normalitat de la nova època i que no acaba de complir-se totalment.

Com ha d'ésser l'estadista del temps que vivim? Hauria d'ésser un home el llenguatge del qual no sigui rastrer, sinó que s'enlairi, que no es confini en localismes, sinó que sigui un llenguatge que pugui ésser parlat i entès en les cents contrades del món; un home sobre el qual no pesi la classe social o professional a què pertanyi; un home que pugui rebre col·laboracions de les oposicions més oposades, que sàpiga deduir assistències de les crítiques més furients, i que tingui prou geni per crear una harmonia fecunda de l'aiguabarreig de les veus

Dibuix de Shum